

Газрило Левченко. Стогін життя. (Стор. 31.
Київ, 1915. Ц. 20 коп.).

Ця чепурненька, акуратненька книжечка нагадала мені садок в англійському стилі. Стоять рядочком, акуратненько підстрижені дерева, ні одна гілочка не видається свавільно в бік, не псує гармонії; внизу—чисто, травиця підрізана стебло в стебло, нігде ніякого безладдя. Так чисто й акуратно, що аж... повісниться з нудьги хочеться, по гладенькому підметенню та жовтеньким пісочком посыпаних стежечках похожаючи. Хотілося б безладдя, діскармонії, щоб хоч вони нагадували про життя, а не про саму декорацію. Хотілося б роскошювати ті причесані дерева, помнити ту підголену рівненько траву, якийсь бешкет учинити, зби не було тієї акуратності. Та ба—напис: „по травѣ не ходить, собакъ не водитъ”... І лишається мертвоблукати по мертвих стежечках.

Вільш нічого не маю сказати ю про вірші д. Левченка: чисто, гладенько, акуратненько зроблено—та ю годі, І нудно... Хотілося б менше тієї акуратності, зате якогось широкого почування, що безладдям оживило б оці мертві рядки:

Я бачив широку площеу,
Козачий великий майдан;
Я бачив вусаті обличчя
Бунчук і червоний жупан...

Кому і на віщо цей шаблон їздався? І на віщо д. Левченко звє „стогоном життя” те, в чому ніякого стогону нечується, а сама гладенька, підстрижена й підрізана, версифікація?...

С. Е.